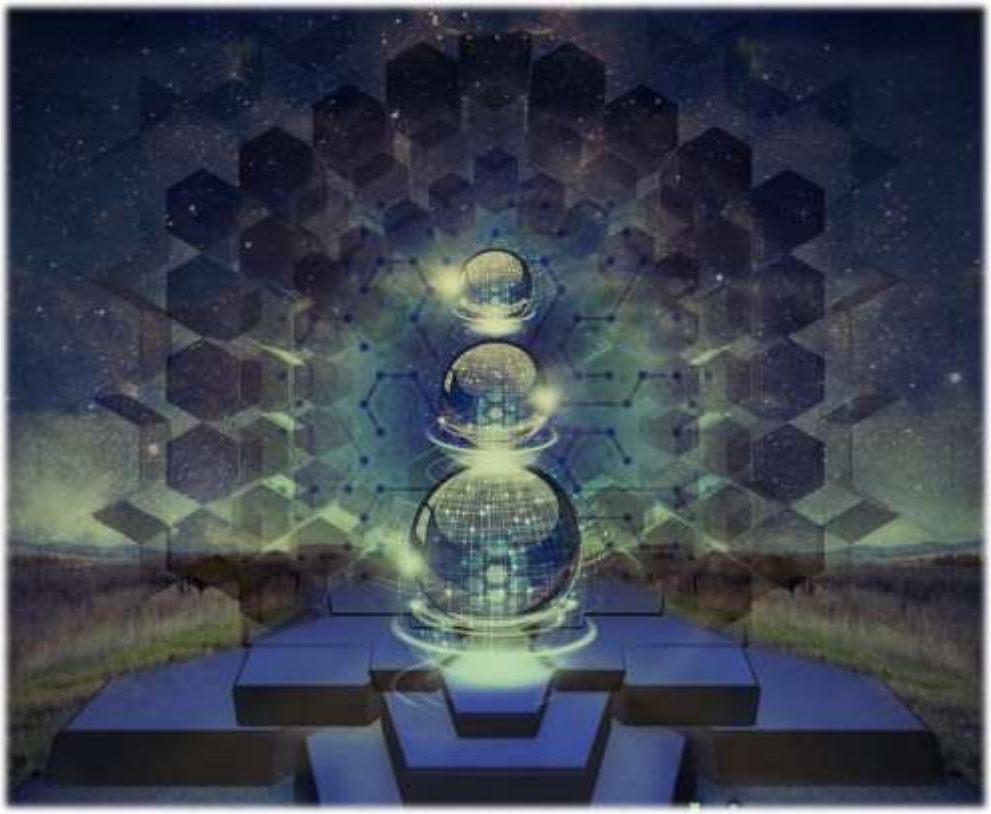
Doğa ve İnsan

Murat Özgen Ayfer

1990

Bu çalışma bir Rotary kulübü toplantısında yapılmış olan bir konuşma metnidir.

İnsan bir gözlemcidir. Kendisinin de bir öğesi olduğu doğayı sürekli olarak gözler.

Bu gözlemciliğin salt insanın yeteneği olduğunu sanmayalım. Diğer hayvanlar hatta bitkiler bile doğayı gözler. Bunun için her birinin kendine özgü algılama organları vardır.

Doğayı gözlemekte tüm canlı varlıkların amacı aynıdır: Doğanın bilgisine sahip olmak, doğayı öğrenmek ve yaşamını ona göre düzenlemek.

Tüm canlılar, doğadan edindikleri bilgilerini kendilerinden sonrakilere genetik yoluyla aktarır. Bu da onlarda "içgüdü" dediğimiz kendiliğinden davranış olgusunu yaratır.

Tüm canlılar arasında insan bununla yetinmez. Zaten insan, diğer hayvanlara oranla içgüdüleri en zayıf olan varlıktır. Doğanın bilgisini yekdiğerine ve kendinden sonrakilere aktarmak için direkt iletişim yolunu kullanır.

İnsan bilgi edinmekle de yetinmez; edindiği bilgilerin nedenlerini ve yasalarını da araştırır.

İnsanı diğer hayvanlardan ayırt eden özelliğinin, onun bir toplumsal hayvan olduğu söylenmiştir. Oysa insanı diğer hayvanlardan farklı kılan tek özellik bu değildir. İnsandan başka hiçbir hayvan edindiği bilgilere ilişkin nedenleri ve yasaları araştırmaz.

Farklardan bir diğeri, insanın, bir öğesi olduğu doğayı kendine karşıt almasıdır. Bir yandan doğayı öğrenmeye ve anlamaya çalışırken, bir yandan da doğa ile amansız bir savaşım içindedir. Bu savaşımında, doğa karşısında yenik düşmemek için onu daha iyi bilmesi gerektiğini de kavramış, yoğun bir uğraşıya girişmiştir.

Öteki hayvanların edindikleri bilginin nedenlerini bu bağlamda bir yetenekleri olmadığı için araştırmamaları bir yana dursun, onlar doğa ile uyumu arar, karşıtlığı değil.

Fakat insan, yetenekleri kadar yetersizlikleri de olduğunun farkındadır.

Yeteneklerimizin yetersizliği nedeniyle bilemediğimiz bir şey için "yoktur" diyemeyiz; anlayamadığımız bir şey için de "olamaz" diyemeyiz. Sadece dört aritmetiksel işlem kullanılarak karmaşık matematiksel denklemler çözülemez.

Hayvanlar için doğa doğadır. İnsan için ise doğanın ötesinde bir de doğaüstü vardır.

Doğaüstü denilen şeyi insan hayallerinde yaratmıştır. Doğaüstü belki gerçekten vardır ama varsa bile ona bugünün bilgisiyle yaklaşmak söz konusu değildir.

Henüz doğanın bilgisinin dış sınırlarından çok uzaklardayız. Çağımız öncesinde ve çağımızda doğaüstü olarak nitelendirilen olay ve olgular düpedüz doğal olaylar ve olgulardır.

Doğaüstü düşüncesi insanın evrimini yavaşlatmaktadır. İnsanlık, daha bir süre için doğaüstü kavramını sözlüklerden çıkaracak, bilime ve akılcı bilimsel yöntemin verilerine güvenecek olursa, çok daha hızlı bir evrim sürecine girecektir.

Unutmayalım ki bilim, insanın doğayı anlayıp değerlendirebilmesi, ondan yararlanabilmesi, onunla bütünleşebilmesi için tek olanaktır.

Unutmayalım ki insan, doğanın çok küçük bir elemanıdır. İçinde bulunduğu doğayı tümüyle anlamakta güçlük çekmesini yadırgamamak gerekir.

Fakat ne yazık ki insan, bu alanda hep kendi işini kendisi zora sokmuştur. Gözlemlerinde karşı karşıya geldiği bir olay ya da olguyu elindeki mevcut kuramlar (teoriler) ya da alışagelmiş olduğu yöntemlerle açıklayamayınca; ya korkmuş ya da kendisini olduğundan daha küçük görmüş, bu olay ve olguların üstüne gitmemek gerektiği kanısına kapılmış, onları "doğaüstü" dediği erişilmez rafa kaldırmıştır.

Kendi çalışma alanında bilgin sayılan kişiler, doğanın bazı gerçeklerini açıklığa kavuşturduktan sonra, işlerinin bittiğini ve artık doğa hakkında bilinebilecek her şeyin öğrenildiğini sanarak büyük yanılgıya düşmüştür.

Buna karşılık, doğada sonsuz bilinmedik alanlar olduğunu kavrayan ya da sezinleyen bir diğer grup bilim adamı ise, bilinmeyenlerin yüceliği karşısında moral çöküntüsüne uğramıştır.

Bu arada din adamları boş durmamış, akılcı bilim yolunu izleyenleri kendilerine hasım olarak almış, bilimcileri kamuoyunda gözden düşürmek için her ne gerekiyorsa yapmışlardır. İnsanların, temelde korkuya dayanan bilgisizliklerinden yararlanmış, onları gerçekle ilgisi olmayan inanç bataklıklarına sürmüşlerdir.

Tarih boyunca insanların pek azı gerçek yüce tanrı inancına ulaşıp, doğal oluşumları bu inancın baskısı altına almamayı başarabilmiştir. Büyük çoğunluk, yobazların ve din istismarcılarının kukla ve oyuncağı olmaktan kaçınamamıştır.

Bugün varlığına inandığımız ve hangi yasalara nasıl bağlı olduğunu söylediğimiz şeyler, ancak mevcut bilgi birikimimize göredir. Bu bilgi birikimi de gene kullanabildiğimiz algılama sistemi ve yapabildiğimiz yardımcı aygıtlarla sağlanabilmiştir.

Nitekim insanı diğer hayvanlardan ayıran bir diğer fark da işte budur. Hayvanlardan bazısı da yaşamında işine yarayacağı için âlet yapar. Ancak hiçbiri bunu doğanın bilgisine daha iyi ve daha kolay erişebilmek için yapmaz.

Çağımızda insan, beyninin ancak çok küçük sayılabilecek bir bölümünü kullanmaktadır. Tıp, bunun geri zekâlılarda %10, üstün zekâlı sayılan kişilerde ancak %16 kadar olduğunu saptamıştır. İnsanın en önemli zihinsel enerji merkezi olan beyninin büyük çoğunluğunun fonksiyonları henüz bilinmemektedir; çünkü bunların etkinliği izlenememektedir.

Şu halde insan, aslında bilindiğinden çok daha üstün yetenekleri olan fakat bu yeteneklerini bilinçlice kullanmayı öğrenememiş bir varlıktır.

Birçok hayvanın kendi hemcinsinden olan öteki hayvanlarla uzaktan iletişim kurma yeteneği vardır. Bilimsel araştırmalar sonucu kanıtlanmış bu gerçeği, nasıl olduğunu anlayamazsak da basit gözlemlerle doğrulayabiliriz.

İşin ilginç yanı, bu yeteneğin insanda da bulunmasıdır. Bu oluşuma "telepati” denilmekte, ancak işleyiş yasaları tam olarak bilinmemektedir.

İşleyiş yasalarını iyi bilmiyoruz diye, "telepatik olaylar doğaüstüdür” deyip geçebilir miyiz?

Her türlü canlının bedeninde bir elektrik akımının bulunduğu, dişi ve erkeklerde bu akımın birbirlerine göre ters yönde bir manyetik alan oluşturduğu bilinmektedir. Yale Üniversitesi profesörlerinden Harold Burr, bu elektromanyetik alanların, bedenin temel biyolojik ve psikolojik ortamıyla da ilgili olduğunu bilimsel yöntemle kanıtlamıştır.

İşte bu temel bilgiden yararlanmak suretiyle, dimdik ayakta durmuş, her iki kolu yana sarkık ve o sırada hasta olmayan, sinirsel bir stres altında da bulunmayan bir kişiyi, ona belli etmeden yapılacak bazı hareketlerle fakat ona hiç dokunmaksızın yere düşürmek oldukça kolaydır.

Bu uygulama, çok basit bir “telestezi” örneğidir. Bunun daha ileri bir aşamasına ise "telekinezi” denir. Bu da irade konsentrasyonu suretiyle cisimleri hareket ettirme tekniğidir. Telestezi ve telepatiden daha zordur. Fakat bunu başarabilenler de vardır ve o kişiler bunun için birtakım doğaüstü güçlerden yardım ve destek görmekte değildir.

Bakır, madenler arasında elektromanyetik bakımdan en aktif elementtir. Eğer romatizmadan yakınıyorsanız, bir bakır bilezik sizi oldukça rahatlatabilir. Çünkü romatizmayı azdıran, rutubetli havadaki yüksek elektromanyetik alandır. Bakır bilezik bu dalgaların çoğunu bedenin diğer organlarından önce çeker ve toplar.

Dolayısıyla, romatizma rahatsızlığınız varsa bileğinize bir bakır bilezik takmaktan çekinmeyin.

Bu bir batıl inanç değildir.

***

Nazara inanır mısınız?

"Şeytan kulağına kurşun" diyenlere aldırmayın. Bu, bilgisizcesine bir inanç gösterisinden başka bir şey değildir. En yakındaki tahtaya iki tıktık vuranlara da gülüp geçin. Bu da saçma bir göreneğin sürdürülmesinden ibarettir.

Fakat sevdiğiniz kişi ya da nesneleri, gıpta, kıskançlık ve haset dolu düşüncelerin zararlı etkilerinden korumak istiyorsanız, bunda kısmen başarılı olabilmek için nazar boncuğu kullanın. Belki yararı olmayabilir ama olabilir de...

Bunun için gösterişli ya da yalnızca bir süs eşyası olan mavi boncuklar bir işe yaramaz. Gerçek göztaşından imal edilmiş şeffafımsı mavi ve küresel şekildeki nazar boncuğunu kullanmalısınız.

Bir gün bakmışsınız ki, durup dururken ve hiç bir yere çarpılmadığı, hiç bir darbe almadığı halde boncuk çatlamış.

Geçmiş olsun! Sevdiğiniz nazardan korundu. Hemen yenisini takın.

Bu bir batıl inanç mıdır?

Nedenini bilmiyorsanız olabilir ama biliyorsanız değildir.

Peki, bu bir doğaüstü olay mıdır?

Hayır, kesinlikle doğaldır.

Göztaşı saf bakır sülfattır. O da belirli birtakım dalga uzunluğu olan manyetik alanlardan etkilenir. Ancak gene bu manyetik alanlar arasında belirli bir frekansa ya da frekans karışımına yani bir tür rezonans etkisine maruz kalınca, kristalleri arasında ayrışma olur yani çatlar.

İşte bu frekans karışımını oluşturan da haset ve kıskançlık sonucu doğmuş bir zihinsel enerjidir.

Bu kısa açıklamadan sonra, nazarı hâlâ batıl ya da doğaüstü olarak kabul edecek miyiz?

***

Telepati, iki ayrı zihinsel enerji kaynağı arasında karşılıklı ilişki kurulmasıdır.

Az önce belirtmiş olduğumuz gibi, bu yetenek birçok canlı türünde, insanda olduğundan çok daha güçlü olarak vardır.

Örneğin bir köpek, karşısındaki diğer canlının kendisinden korkup korkmadığını hemen anlar.

İnsan, telepati alanında hayvanlardan hayli geri olmakla birlikte, başka hayvanların yapamayacağını başarmış, telepatik iletişimi irade yoluyla bilinç üstüne çıkarmıştır.

Artık iki insan zihni arasında ne kadar uzaktan ve ne kadar engellenmiş olursa olsun, ilişki kurulabileceği hiç tartışma götürmez bir şekilde kanıtlanmıştır.

Bir denemede, telepati yeteneği olan iki kişiden biri alınıp bir denizaltı gemisine bindirilerek okyanusa daldırılmış, diğeri kıyıdan yüzlerce kilometre uzakta bir çelik kasa dairesine kapatılmış, bu iki kişi hiçbir hileye başvurma olanağı bulunmayan koşullar altında tam 16 gün birbirleriyle görüşmüştür.

***

Elinizde hiçbir âlet olmadan tansiyonunuzu ölçmek ister misiniz?

İrice bir gözlü iğneye iplik geçirin. Bir şerit mezure alarak el ayanız yukarıya bakacak şekilde kolunuzu ileriye doğru uzatın. Şerit mezureyi tam bileğinizden geriye doğru yerleştirin. İplikten aşağı sallandırdığınız iğneyi ağır bir hareketle sıfır noktasından geriye doğru yürütün. İğne belli bir rakamın hizasına gelince bir sarkaç gibi hareketlenecektir. O rakamı aklınızda tutun. İğneyi geriye doğru yürütmeye devam edin. Sallanması duracaktır. Devam edin. Az sonra iğne bir başka rakamda yine aynı sarkaç hareketini gösterecektir. O rakamı da not edin.

İşte bu iki rakam sizin kan basıncınızı, yani küçük ve büyük tansiyonunuzu gösterir. Bu sonuca güvenmiyor musunuz? Hemen en yakın eczaneye gidin ve tansiyonunuzu ölçtürün. Aynı sonucu alacaksınız. Sakın şaşırmayın. Çünkü zaten tansiyonun ölçeği bu deneyimden kaynaklanmıştır.

Şimdi böyle bir deneyimin işaret ettiği olguyu doğaüstü olarak nitelendirebilir miyiz?

***

İnsan dimağı “psikon” adını taşıyan ve dalgalar biçiminde yayılan cisimcikler yayınlar. Tıpkı ışığın yayınladığı ve “foton” denilen cisimcikler gibi…

Foton, “kuantum fiziği” denilen bilimsel yöntemle varlığı saptanmış bir doğal öğedir. Psikon da öyledir ama bilim henüz bu öğenin tam olarak açıklamasını yapamamıştır.

İnsanın düşünce yayımı diğer dimağların üzerine varınca, orada birtakım izlenimler oluşturur. Böylelikle bir dimağ ile diğerleri arasında diyaloglar kurulur. Bu diyaloglar süreklidir ama bilincimizin dışında kaldıklarından biz onların farkına varmayız.

Fakat bu diyaloglar, büyük bir olasılıkla fizyolojik yaşamımız ve mekanik reflekslerimizin üzerinde de etkilidir. Bazı özel durumlarda, bu diyaloglar, bilincimizin eşiğini de aşabilir.

Nedeni ve nasılı kesinlikle anlaşılamamış olan bu tür olaylar, genellikle birbiriyle ilgisiz adlarla anılmaktadır: Hipnotizma, ilham, önsezi, mucize, hayal gibi.

Oysa bütün bunlar, çağımızda daha bilimsel bir nitelik kazanan adlara da yavaş yavaş sahip çıkmaktadır. Sözünü ettiğimiz telepati, telestezi, telekinezi gibi.

Bazı kimselerin bu olaylara ve bu tür etkilere karşı özel bir duyarlılığı vardır. Kimileri yalnızca algıladıkları bu ruhsal enerjinin bir bölümünü bilinçlerinin üstüne çıkarabilir. Kimileri ise bilinçlerinin altına da inerek, isteme bağlı birtakım zihinsel enerji dalgaları yayınlayabilir.

Örneğin, ellerini hastalar üzerindeki bazı noktalara değdirmek ve birtakım paslar yapmak suretiyle, özellikle mikrobik olmayan fizyolojik rahatsızlıkları, sinirsel ve psikolojik hastalıkları, organlardaki düzensizlikleri giderebilen insanlara rastlanmış ve rastlanmaktadır. Bu tür uygulama bir diğer telestezi örneğidir. Bu insanlar, iradelerini yoğunlaştırma yeteneği çok yüksek kişilerdir. Böyle bir yeteneği sabırlı bir eğitim ve uzun deneyimlerle kazanmışlardır.

İnsanın yüksek dereceli sinir merkezleri, tinsel enerji hazneleridir. Bunların en önemlisi beyindir. Gerek bu merkez gerekse ondan daha az önemli olmakla birlikte bazı alanlarda daha fonksiyonel olan diğerleri, hem zihinsel dalgalar yayan hem dıştan gelecek olanları toplayan birer aygıt gibidir.

Aslında zihinsel dalgaları ışık dalgalarına benzetmek ve çözümlenmeleri için bu yoldan bir girişimde bulunmak yanlış bir adım olur. Bundan amaç, anlatımda kolaylık sağlamaktır. Nitekim az önce yapmış olduğumuz da budur. Zihinsel dalgaların sürüklediği "psikon” adı verilen cisimcikleri fotona benzetmek kolaydır ama yanlıştır. Bu, atomun içyapısını bir güneş ile çevresinde dönen gezegenlere benzetmek ve çekim yasalarının uzayda da atomun içyapısında da aynı olduğunu kabul etmek gibi bir şeydir.

Foton ile psikonun en önemli farkı, birisinin cansız bir parçacık iken diğerinin canlı oluşudur. Tarih boyunca bilim adamları düşünceyi neyin oluşturduğuna kafa yormuş ama bu konuda süreci çözümlemiş olmakla birlikte yapısını henüz açıklayamamışlardır. Yine bir benzetme yapacak olursak, bir telden geçen elektrik enerjisinin akımını bulmuş ama bunu oluşturan elektronun hareketlerini izleyememişlerdir.

Psikonlarla bağlantılı ve daha henüz bilim niteliğini kazanamamış olan bu felsefeye şimdilik "Hylozoism” adı verilmiştir.

Hylozoism'e göre, bütün varlık ve bu arada bilinç ve ruh esas bakımından doğadan ayrı ya da doğa dışı sayılamaz. Hepsi de aynı öğelerden oluşmuştur. Bundan dolayı insan, evrendeki diğer tüm canlılarla bir ilişki içindedir fakat nasıl kuantum fiziğinin olay ve olguları klasik fiziğin yöntemleriyle açıklanamıyorsa, bu ilişkiler de mekanik ve optik yasalarla açıklanamaz.

Bununla birlikte, konumuzun anlaşılabilmesi bakımından psikonları fotonlara yani zihinsel enerjiyi ışık enerjisine benzetmeyi sürdüreceğiz. Sadece anlatımda ve anlaşılabilmesinde kolaylık olsun diye…

***

Işık, incelenmek üzere herhangi bir nesne üzerine yöneltildiğinde, o nesne tarafından ya olduğu gibi yansıtılır, ya kırılır ya da polarize edilir.

Eğer ışığın tayfı bundan sonra yeniden incelenecek olursa, üzerine yöneltilmiş olduğu nesnenin özelliklerine ilişkin bazı bilgiler elde edilir. Bu, optik fiziğin uygulamalarından biridir.

İşte zihinsel enerji alanında da buna benzer bir durum söz konusudur.

Acaba Astrolojiyi oluşturan o binlerce yıl önceki insanlar, doğanın bu alandaki bilgisine bizden daha çok mu sahipti?... Bu soruyu kesinlikle "Hayır!" diye yanıtlayıp, bu gerçekleri doğaüstü dediğimiz karanlığa atabilir miyiz?

Bilim ile astrolojiyi bağdaştırabilmek için yapılan çalışmalar sırasında elde edilen en önemli bulgulardan biri şudur: Astroloji, uzay kütlelerinin dünyaya göre olan yerleşmeleri ile insanları etkilediğini varsaymaktadır. Oysa konu çok daha karmaşıktır; bu etkilerde o kütlelerin kendi aralarındaki durumlarının da payı vardır.

Evrendeki bu karmaşık etki biçimlenmeleri, insanın yaklaşık olarak belirli bir kişilik yolunda gelişmesi için ortam hazırlayabilir. İnsan, kendisini çevreleyen ve aslında kesinlikle belirli özellikleri olan, çoğu elektromanyetik nitelikte fiziksel olaylardan etkilenmektedir. Dahası, yaşamı diğer tüm canlılar gibi, doğal ve evrensel yasalar uyarınca organize edilmektedir.

Burada yalnızca özetlemekle yetinebildiğimiz bu çağdaş bilimsel yaklaşımı hâlâ bir yana itip, astrolojik değerlendirmelere, -şayet uydurmaca değillerse- batıl ya da doğaüstü diyebilir miyiz?

Kimileri buna "kader" ya da "alınyazısı" diyor ve bunun kökenini de Tanrı'ya bağlıyor.

Neden?...

Henüz bu doğal olguların bilimsel açıklaması yapılamamış olduğu için; şimdilik çaresizce…

***

Konumuzu biraz daha derinlere götürelim. Eğer doğa, her şeyin diğerleriyle ilintili olduğu ve her olgunun diğerlerini etkilediği bir bütün ise, doğadaki canlı varlıkların sadece etkilenen ve etkileme gücü olmayan maddelerden ibaret görülmesi yanlıştır.

Yalnızca ayın bile insanlar üzerinde yaptığı fizyolojik ve psikolojik etkileri bilimsel olarak açıklayabilmek için yapılan incelemelerde çok ilginç sonuçlara varılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, yalnızca ay değil, göğe baktığımızda gördüğümüz ya da göremediğimiz tüm yıldız ve cisimlerin dünyanın ve orada yaşayan tüm canlıların üzerinde manyetik etkileri vardır.

Örneğin birçok mikrobik hastalık, güneş fırtınalarının bildiğimiz 11 yıllık dönemlerinde artış göstermektedir. Nitekim Fransa'da yapılan araştırmalarda, kalp yetersizlikleriyle güneş radyasyonu arasında uyumlu bir ilişki bulunduğu saptanmıştır. Kuşkusuz insan sağlığını etkileyen bu faktörler güneş ve aydan ibaret değildir.

Şimdi bu sağlık sorunları ve afetleri karşısında, bunların doğaüstü güç1erin istekleri nedeniyle oluştuğu hususunda direnecek miyiz?

Astrolojiye göre bir insanın şu "alınyazısı" denilip geçilen yaşam sürecinin ana hatları, doğumu sırasında belirlenir. Bu görüşü bilimsel olarak açıklamaya kavuşturmak için yoğun çalışmalar yapılmaktadır. Bu çalışmaların yapılmasının nedeni de şudur: Astrolojik yöntemlerle ortaya konmuş ve "kehanet" diyebileceğimiz varsayımlar büyük oranda doğru çıkmaktadır. Bilimsel araştırmalardan henüz kesin bir sonuç alınamamıştır ama kozmik olayların, gebe kalış anında ya da az sonra kromozomların ve genlerin yeni bir canlı yaratmak için giriştikleri ilk faaliyet sırasında önemli ölçüde etkili oldukları istatistiksel bakımdan güvenlik kazanmaktadır.

Dolayısıyla bugün, akılcı bilim ile eski astrolojik inançlar arasında bazı köprüler kurulmaktadır.

Nükleer ışınların canlılar üzerindeki etkilerini uzun deneylerle inceleyen Prof. Jakob Eugster, bu etkilerin en önemlilerinin şu iki husus olduğunu kanıtlamıştır:

1. Değişimlere yol açmak yani kalıtsal özellikleri ve nitelikleri değiştirmek.

2. Dokulara zarar vererek başkalaşım yaratmak yani canlı varlığın yaşamı sırasında bir başka şekil almasına neden olmak.

Nitekim bu etkilerin bir örneği 1902 yılında Antillerin Martinique adasındaki Pele Yanardağı patladıktan sonra görülmüştür. Bu afet 20 bin kişinin ölümüne neden olmuştur. Fakat bundan hemen sonra, şu ya da bu şekilde yaşamına sürdürmeyi başarabilmiş olan canlı türleri 4-5 kat büyümüş, devleşmişlerdir. Sonra bu devleşmeye dayanamayıp ölmüşlerdir.

İşte size doğaüstü ya da doğaüstü güçlerin yarattığı söylenen bir olay…

Bu fikre katılacak mıyız?

Ünlü İngiliz fizikçisi James Clerk Maxwell, daha 19. yüzyılda, elektromanyetik dalgaların ışık hızı ile hareket ettiklerini ve belirli bir menzilleri de bulunmadığını kanıtlamıştı.

Bildiğimiz kadarıyla, bu dalgaların bir ucunda çok yüksek frekanslı gama ışınları, diğer ucunda geçişi bir saniyeden daha fazla zaman tutan yani 300 000 km. uzunluğunda çok düşük frekanslı dalgalar yer almaktadır.

Bu dalgaların doğanın canlı ve cansız varlıkları üzerinde ne gibi etkiler yaratmakta oldukları izlenebilmekte ve anlaşılabilmektedir.

Çağdaş gözlemler, uzunlukları 11 milyon kilometreye varan dalgaların varlığını saptamaktadır.

Ancak henüz bu dalgaların ne kaynakları ne de etkileri çözümlenebilmiştir. Manyetik alanları ne kadar zayıf olursa olsun, bu dalgalar da canlıları şu ya da bu şekilde etkilemektedir.

Oysa doğanın olay ve olguları kesin çizgilerle dondurulup birbirlerinden ayrı tutulamaz. Eğer bu olay ve olgular henüz akılcı bilim yoluyla açıklanamıyor, yasaları gösterilemiyorsa, bunun iki nedeni olabilir: Ya gözlem ve deneyimler yetersizdir ya da izlenmekte olan yöntem bu olay ve olgularla uyumlu değildir.

Bilinemeyen ve açıklanamayan bir olay veya olguya "Bu Tanrı'nın bileceği bir şeydir. İnsan bunu bilemez ve anlayamaz" diye bir yargı kondurmak, doğaüstü kavramını ortaya çıkarır.

Oysa inanç yolunun doğaüstüne atmak istediği olay ve olgular aslında doğanın bir parçasıdır; kendi içindeki bütünlüğünü sağlayan bir bölümüdür.

Bunların bazı mantıksal açıklamaları birtakım yanlışlıkları içerebilir fakat pozitif bilime eğilimli açıklamalar batıl da değildir, hurafe de…

Asıl batıl ve hurafe, bu açıklamaları inanç yolunun kaynaklarına bağlamakla oluşmaktadır.

***

Yine akılcı bilimsel yönteme dönelim.

Pozitif bilimlerin yöntemden gelen yanılgısını artık çağımızda çok iyi bilinen bir konuyla örnekleyebiliriz:

Cisimler arasındaki mekanik etkileşim konusunun babası Isaac Newton'dur. Newton'un çekim kuramı, klasik fiziğin hemen her alanında günümüzde de geçerliğini sürdürmektedir.

20. yüzyıl öncesinde bilim adamları bu çekim kuramını atom fiziğine de uygulamıştır. Uygulamış ama bir türlü tutturamamışlardır; ta ki Einstein gelip bu çekim kuramını nükleer fizik alanında çöpe atıncaya kadar…

Bunun sonucunda klasik fiziğin yanı sıra fakat yöntemleri ondan çok farklı olan kuantum fiziği doğmuştur. Burada Newton mekaniğinin yasaları geçersizdir.

Bir şeye daha dikkat edelim: Dün yakın tarihin yetiştirdiği en büyük bilim adamı sayılan Einstein'ın bugün bazı hususlarda yanılgıya düşmüş olduğu ortaya konulmaktadır.

Bereket Einstein, yanılabileceğini belirtecek kadar alçak gönüllüydü. Ancak tüm bilim adamları ne yazık ki aynı alçak gönüllülüğü gösteremiyor. Bu da bilim adamlarının en büyük yanılgısıdır; kendi noksanını kabule yanaşmayan üstünlük tutkusu, kendi ilerlemesini köstekleyen bağnazlığıdır.

Bu konuya hemen Türkiye'den bir örnek verelim:

1987 yılında Ankara'da ülkemizin tıp fakültelerinin yaptığı bir toplantıda, akupunktur yönteminin tıpta kullanılamayacağı, bunun bilim dışı ve uyduruk bir şey olduğu ileri sürüldü. Çünkü o bilim adamlarının okuduğu kitaplarda akupunktura yer verilmemişti.

Öte yandan, bilim ve akıl bir yana itilerek aynı olay ve olgulara inanç yolunun gözüyle bakıldığında, bunlara tanrısal (ilahî) ya da en azından doğaüstü bir nitelik yakıştırılmaktadır.

Teolojistler (ilahiyatçılar) bilim ve akıl yoluyla açıklanmış olan olay ve olguların aslında daha önce kutsal metinlerde yazılmış olduğunu göstermekte hüner sahibidir. Fakat her nedense, belki de gerek görmediklerinden, henüz bilimlerin açıklayamamış olduğu olay ve olgular için aynı hüneri kullanmaktan sakınırlar.

Dolayısıyla bu tür olay ve olguların doğaüstü olduğunu söylemek kolay bir çıkış yoludur. Bilgilerinden kuşku duyulamayacak kimseler öyle dediğine göre, kamuoyunun da bunun kesinlikle öyle olduğuna ve başka türlü olamayacağına inanmaması için âdeta hiç bir neden yoktur.

Aslında bu inançların böyle kötüye kullanılışı, dinlerin noksanlığı ya da yanlışlığı değildir. Kendilerini din konusunda otorite olarak kabul ettirmiş kişilerin yanılgısıdır. Bu kişiler, eğer başka türlü olursa kendi otoritelerinin sarsılacağından korkmaktadır. Bu yüzden de doğanın olay ve olgularının açıklanmasında "diyalektik yöntem"in geçerliğini yadsıyarak "metafizik yöntem"e yapışırlar.

Metafizik yöntemin diyalektik yöntemle çelişen özelliklerinden en önemlisi, doğadaki her olay ya da her olgunun yalnızca kendi başına, başkalarından bağımsız ve başkalarıyla bağlantısız olarak incelenmesi gerektiğini benimsemesidir.

Bilinen, yasaları bulunmuş, sınamalar ile kanıtlanmış, açıklanmış ve anlaşılmış olmaları nedeniyle hiç yadırganmayan olay ve olgular herkes için normaldir. Yasaları bulunamamış, sınamalara pek gelmeyen ya da sınamaları yetersiz olan, açıklamalara karşı koyan olay ve olgular ise çoğu insanlar için normal dışıdır.

İşte bunların orta yerinde bugün bir yığın "yarı-normal" denilebilecek olay ve olgu yer almaktadır. Bunlar bilimlerin ya da bir bilim dalı olmak iddiasını yürüten yöntemlerin çözmeye ve çözümlemeye başladığı olaylar ve olgulardır. Ortaya konulan çabanın amacı, normal dışı denilen saflardan normal saflarına yeni transferler yapmaktır.

Bu çözümleme uğraşısı sırasında farkına varılmış bulunan bir büyük gerçek vardır: Buna **"evrensel diyalektik"** adını vermek yanlış olmaz.

"Doğada her şey birbiriyle bağlantılıdır ve birbirini etkilemektedir."

Fakat bu bağıntı ve etkileme ilişkilerinin halkalarından birçoğu henüz çözümlenememiştir. Bilimlerin alışılagelmiş, kanıksanmış yöntemleri bunları çözümlemekte yetersiz kalmaktadır. Daha başka yöntemler uygulamak gerekmekte, ancak bunların geliştirilmesi uzun zaman almaktadır.

Zaman zaman ve yer yer bazı olay ve olguların mantığa uygun açıklamaları yapılıyorsa da bunlar yeterli ve güvenilir dayanaklardan yoksundur.

Geçerli kanıtı bulunamayan ve bugüne kadar geliştirilmiş bilimsel deney yöntemleri kullanılarak yasalaştırılamayan açıklamalara, salt pozitivist tutumlu bilimcilerin vurduğu damga ya "batıl" ya da "hurafe" olmaktadır.

Akılcı bilimsel yol ise ne kesinliği, ne değişmezliği ne de bilinemezliği kabul eder. İşte bu nedenle de bilimler ve dinler, tarihin hiç bir döneminde uzlaşamamıştır.

Bu uzlaşma sağlanamayınca, çatışma çıkar. Bunun giderilebilmesi için dinler ödün vermekten yana değildir. Bilimler ise toplumun en önemli kurumlarından biri olan din karşısında yeterince güçlü değildir. Bunun sonucu bilimsel bilgilerin kamuoyuna mal edilmekten kaçınılması ve belli bir çevrede saklı tutulmasıdır.

İnsan öncelikle kendisine akılcı bilimsel yolun getirdiği önerileri benimsemeye eğilimlidir. Fakat merak ettiği bir şeyi öğrenememekten ya da anlayamamaktan hiç hoşlanmaz. Akılcı bilimsel yol kendisine yeterli ve doyurucu bir açıklama, bir sonuç getiremeyince ya da az önce sözünü ettiğimiz "saklama" nedeniyle kaçınınca; insan kendisini rahatlatan inanç yolunu seçer.

İşte bu nedenle akılcı bilimsel yol kendi içine kapanık kalmıştır. Gelişmesi ve ilerlemesi yavaşlamıştır. Kendi temel ilkelerinden de saptırılmıştır. Doğanın bilgisine ilişkin bulgulara "kesinlik" damgası vurulmuştur. "Bu budur ve bu kadardır. Hep böyle olacak böyle kalacaktır." denilmiştir.

Derken, akılcı bilimsel yolu izleyenler de büyük bir yanılgıya kapılmıştır. Kendi bilgilerinin en doğrusu ve her yönden tam olduğunu sanmış, sanmasalar bile öyle olduğunu savunmuşlardır.

Bir diğer deyişle, bilimin gelişmesine gene öncelikle bilim adamları set çekmiştir.

Oysa bütün bilimlerin katılaşmamış köşeleri, henüz tümüyle açıklanamayan boyutlara doğru ilerlemek eğilimi gösteren karmaşık uzantıları vardır.

Bu uzantıların varlığı reddedilince ortaya bir geleneksel tutum çıkar. Buna göre, doğadaki olay ve olgular ikiye ayrılır: Az önce belirttiğimiz gibi normal ve normal dışı olanlar. Aslında böyle bir ayırım yapmak yanlıştır ve doğanın bilgisine ilişkin birikimin gelişmesini güçleştirir.

Bu durumda insan, bir ikilem içinde kaldığını görmüştür.

Doğayı gözlemeyi, bilgi edinmeyi sürdürsün mü, sürdürmesin mi?

Sürdürürse, yaşamı tehlikeye girecek; sürdürmezse bilme ve öğrenme istemlerini bastırması yani yaşamın zevkini terk etmesi gerekecek.

Bunun üzerine insan, gözlem ve deneyimlerinden edindiği bazı bilgilerini, kamuoyuna hemen yansıtmayıp bir kapalı topluluk içinde saklamak yolunu seçmiştir.

Araştıran insan ile toplum arasındaki direkt iletişimin bu şekilde kesilmesi sonucunda, doğanın işleyişiyle ilgili birçok bilgi tarihin derinliklerinde gömülü kalmıştır.

Sonraki çağların insanı, kendinden öncekilerin bulmuş ve öğrenmiş olduğu bilgilerin birçoğunu yeniden keşfederek, bunların kendinden yüzlerce, binlerce yıl önce yaşamış ve kendine göre "ilkel" olarak nitelendirdiği insanlarca bilinmiş olduğunun farkında bile değildir.

Sonuç olarak, yineleme olsa bile şunu söyleyebiliriz:

Doğanın bilgisine ulaşmakta bugüne kadar iki yol benimsenmiştir. Bunlardan biri inanç yolu diğeri akılcı bilimsel yoldur.

İnanç yolunun aslında bir bilgisel ve deneyimsel temeli vardır. Bu temelin "tanrısal" olduğu ileri sürülür. İnsanüstü bir kaynaktan doğduğu için kesin ve değişmezdir. Böylelikle inanç yolunun verdiği açıklamaların ötesinin insan için "bilinemez" olduğu ileri sürülür.

Oysa insan, bilinemezlikten hoşlanmaz. Daha iyi görmek, daha iyi işitmek, böylelikle doğanın uzaklık ve derinliklerine daha çok yaklaşmak istemiştir. Bu amaçla birtakım âlet ve aygıtlar yapmış, bilim ve teknolojideki ilerleme ile birlikte bunları da geliştirmiştir.

İşte insanın, öteki hayvanlardan farklı oluşunu ortaya çıkaran bir diğer etken de budur. Ne kendi yaşamı ne de doğayı gözlemesi için insan dışında hiçbir hayvan âlet ve aygıt yapmaz.

Diğer canlıların büyük çoğunluğunda, akıp giden zamana oranla doğanın bilgisi pek ağır bir gelişme gösterir. İnsanın ise bugün doğa hakkındaki bilgisi düne oranla daha çok, daha büyük, daha geniş, daha derindir.

Bu durum dün de bir önceki güne oranla böyleydi; yarın da bugüne oranla böyle olacaktır.

İnsan, bir başka şeyi daha kavramaktadır: Bilmedikleri ve anlayamadıkları, bildiklerinden ve anlamış olduklarından çoktur. Öğrendiği oranda öğrenmek istedikleri artmaktadır. Bilgi edindikçe noksanını fark etmektedir.

Demek ki, ne kadar çok şey bilirse bilsin, bilmedikleri bildiklerinden hep daha çok olmayı sürdürecektir. Evrenin sonsuzluğunda bilginin sonuna varıncaya dek…

Acaba insan için doğada öyle bir son var mı?